ప్లెటోనిక్ ప్రేమ

- డా.రాయపెద్ది వివేకానంద్

(గత సంచిక తరువాయి)

అధ్యాయం 3

"**నాకు మీ అమ్మగారిని** చూస్తే భయం వేసింది" బేలగా చెప్పింది ఆ అమ్మాయి.

వాళ్ళ పెరట్లో మల్లె పందిరి క్రింద ఆమె మల్లె పూలు కోస్తూ అతనితో మాట్లాడుతూ వుంది. ట్యూయిషన్ పిల్లలకి ఏదో వర్క్ అప్పజెప్పి బయటకు వచ్చింది అతనితో మాట్లాడటానికి.

అతను ఆమెకి దగ్గర గా ఓ తిన్నె మీద కూర్చుని వున్నాడు. వాతావరణం ప్రశాంతంగా వుంది. గత కొన్ని రోజులుగా నిరవధికంగా కురుస్తున్న వర్షం ఆ రోజు మధ్యాహ్నం నుంచి శాంతించింది. కానీ నల్లటి మేఘాలు ఆకాశం అంతటా అలుముకుని వున్నాయి. చలిగాలులు వీస్తూ వున్నాయి ఆగకుండా.

"అదేంటి. ఎందుకలా అనిపించింది?" తెలిసి కూడా తెలియనట్టే అడిగాడు అతడు.

"ఏమో. ఆమెకి నా పట్ల బాగా కోపంగా వున్నట్టు అనిపిస్తోంది. ఆమెకి నా పట్ల సదభిప్రాయం ఏర్పడలేదు ఎందుకో. అది కేవలం నా దురదృష్టం అంతే." ఆ అమ్మాయి నిట్టూర్చింది.

"ఏయ్. నువ్వలా అనుకోకు. పాత తరం వారు కద. వారు అలాగే వుంటారు పైకి. నిజానికి మా అమ్మ మనసు చాలా మంచిది. వాళ్ళు ఊరి నుంచి వెళ్ళే లోగా నేను విషయం కదిపి వారి దగ్గర గ్రీన్ సిగ్నల్ తీసుకుంటాను" అతడు ఆశాభావం వ్యక్తం చేశాడు.

ఆ తర్వాత అవి ఇవి కబుర్లు చెప్పుకుని విడిపోయారు ఆ వేళ్టికి.

వారిద్దరి మధ్య ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు నిరంతరాయంగా కొనసాగుతున్నాయి. ఒకరిపై ఒకరికి ఏర్పడిన అభిమానం తీవ్రమవసాగింది. ఉత్తరాలలో ప్రత్యేకంగా ఒక టాపిక్ అంటూ ఉండేది కాదు. దేని గురించి అయినా సరే పేజీలకు పేజీలు వ్రాసుకునే వారు. ఒకర్ని ఒకరు కలుసుకుని ఏకాంతంగా కబుర్లు చెప్పుకునే వెసులు బాటు లేకపోవటం వల్ల ఈ ఉత్తరాలు అనే మాధ్యమం వారికి బాగా నచ్చింది.

కబుర్లు, జోకులు, ఒకరిలో ఒకరికి నచ్చిన అంశాలు చర్విత చర్వణమే అయినా పదే పదే చెప్పుకుని మురిసి పోయేవారు.

ఆమె అతనితో తన భవిష్యత్తుని ఊహించి తన కలల్ని పేజీల నిండా పరిచేది. అతడు కూడా అదే విధంగా తన కలల్నీ, లక్ష్యాలని ఆమెతో పంచుకొనే వాడు.

నచ్చిన పాటలు, నచ్చిన కవిత్వం ఇలా ఏది తోస్తే అది మాట్లాడుకుంటున్న ఫీలింగ్ తో వ్రాసుకునే వారు.

వారు ఒక నిబంధన పాటించే వారు. వారంలో ఒక రోజు మాత్రమే పోస్ట్ చేయాలి ఉత్తరం. కానీ రోజంతా ఎప్పుడు ఏది తోచినా అది కాగితం మీద పెట్టేయ్యాలి, ఇంచుమించు డైరీ లాగా. మనసుకు తోచిన భావన తోచినట్టు వ్రాసేయ్యటమే. ఆ తర్వాత ఆ కాగితాలన్నింటిని ఒక కవర్ లో పెట్టి పోస్ట్ చేయటం. అతడు సోమవారం పోస్ట్ చేసే వాడు. లోకల్ పోస్టే కాబట్టి ఆమెకి అది మంగళవారం అయ్యేసరికల్లా చేరేది.

ఉత్తరంతో బాటుగా, అతడు వ్రాసిన ఉత్తరంలోని ఏవైనా ప్రశ్నలు వుంటే వాటికి సమాధానాలు వ్రాసి, ఇంకా అతడు ప్రస్తావించిన అంశాలకనుగుణంగా తనకు తోచిన జ్ఞాపకాలు వ్రాసి, అన్ని పేపర్లను కవర్లో పెట్టి ఆమె బుధవారం పోస్ట్ చేసేది.

ఇలా ఇద్దరూ వారానికి ఒక ఉత్తరం విధిగా వ్రాసుకునే వారు.

అతడు గురువారం ఉదయం కల్ల కాలేజీ క్యాంపస్ లోనే వున్న పోస్ట్ ఆఫీస్ కి చేరుకునే వాడు. ఇతనికి అనేక పత్రికాఫీసుల నుండి, ఆకాశావాణి నుండి ఉత్తరాలు రావటం అక్కడి సిబ్బందికి తెలిసిన విషయమే కాబట్టి వారు అతని పేరిట వచ్చిన ఉత్తరాలు అన్నీ అతనికి అందించే వారు. అతని కన్నులు ఆత్రంగా ఒక ప్రత్యేక ఉత్తరం కోసం వెదికేవి.

అక్కడి పోస్ట్ మాష్టారు ఒక్కోసారి ఇతనికి క్లాసు పీకే వాడు . విద్యార్థి జీవితం లో సమయం అత్యంత విలువైనది అని, జీవితంలో ఏది పోయినా తిరిగి పొందవచ్చు కానీ సమయాన్ని తిరిగి పొందలేము అని, విద్యార్థి అనే వాడు ఎంత సేపు చదువు మీదనే ఏకాగ్రత చూపాలని, ఇతరత్ర విషయాలలో తలదూర్చి సమయాన్ని వృధా చేసుకోరాదని హితవు పలికేవాడు.

అతనికి తమ గురించే ఏమయినా తెలిసిందా అని అప్పుడప్పుడు అనుమానం వచ్చేది ఇతనికి. కానీ అతను అందరు విధ్యార్థులతోనూ అదే విధంగా మాట్లాడుతూ వుండటం తో ఆయన ధోరణే అంత అని సరిపెట్టుకొనే వాడు.

నిజానికి ప్రేమకంటే బలమైనది నమ్మకం. ఒక భార్య తన భర్తని ప్రేమించవచ్చునేమో కాని అతన్ని నమ్మక పోవచ్చు. అతడు ఏక్కడెక్కడ తిరుగుతున్నాడో, ఏమి చేస్తున్నాడొ అని అనుమాన పడుతు వుండవచ్చు.

తల్లి తన కుమారుడిని ప్రేమించవచ్చునేమో కానీ, అతను సరిగ్గ స్కూలుకు వెళుతున్నాడొ లేదో అని అనుమానపడొచ్చు.

కాబట్టి ఈ ప్రపంచంలో ప్రేమింపబడటం కంటే కూడ గొప్పవిజయం, ఎదుటి వ్యక్తి యొక్క నమ్మకాన్ని చూరగొనటం.

అందుకే అంటారు, ట్రస్ట్ ఈజ్ ఎ గ్రేటర్ ఫీలింగ్ దాన్ లవ్ అని.

అదృష్ట వశాత్తు వారిద్దరు ఒకర్ని ఒకరు ఎంత ప్రేమించుకుంటున్నారో, అంతకు మించి ఒకర్ని ఒకరు నమ్ముతున్నారు.

ఒకటే లాగా సాగితే అది కాలం ఎందుకు అవుతుంది?

ఆమె ప్రేమని, విశ్వాసాన్ని కూడా చూరగొన్న అతను ఆమె తనపై వుంచిన విశ్వాసాన్ని పోగొట్టుకోబోయే సంఘటన అతి త్వరలోనే జరగబోతోంది అని ఆ ఇద్దరికీ తెలియదు.

అత్యంత దురదృష్టకరమైన ఆ సంఘటన వారిద్దరి జీవితాల్ని శాశ్వతంగా మలుపు తిప్పబోతోంది అని వారికి ఏ మాత్రం తెలియదు.

ఒక వైపు అతని చదువు సక్రమంగా సాగిపోతొంది. అతడు డిగ్రీ రెండవ సంవత్సరం కూడా రికార్డ్ బ్రేకింగ్ మార్కులు నమోదు చేశాడు. ఆ కాలేజి చరిత్రలోనే అత్యధిక మార్కులు పొందిన విద్యార్థిగా అతని పేరు , ఫోటో నోటీసు బోర్డులలో పెట్టబడటం జరిగింది. వీటికి తోడు ఎక్స్ట్రాకరిక్యులర్ ఆక్టివిటీస్ లో కూడా అతని ప్రభంజనం కొనసాగుతోంది.

ఆవేళ ఆదివారం.

ఉదయం ఫలహారాలు సిద్ధం చేస్తూ వదినెమ్మ, తన తల్లి వంటింట్లో ఉండగా అతడు వంటింట్లో కెళ్ళి కూర్చున్నాడు. నిలడి వదినెమ్మ వంట కట్ట ముందు నిలబడి గ్యాస్ స్టవ్వు పై చపాతీలు వేస్తోంది.

తన తల్లి డైనింగ్ టెబులు ముందు కూర్చుని అప్పడాల కర్రతో చపాతీలు వత్తి ఇస్తోంది.

వదినెమ్మ నవ్వుతూ 'ఏమయ్యా కాఫీ త్రాగుతావా?' అని అడిగి, తిరిగి అత్తయ్యని ఉద్దేశ్యించి "ఇప్పుడు నా మరిది కాఫీ త్రాగుతున్నాడండి అత్తయ్య గారు. ఇక బూస్ట్ త్రాగె చిన్న పిల్లాడు కాదు నా మరిది" అని అంది.

అతడు ఊహించినట్టు అమ్మ మొహంలో కోపం కనిపించలేదు. ప్రసన్నంగా వుంది. ఆవిడ నవ్వుతూ అంది

"మంచిదేలే కానీ అనవసరంగా ఎక్కువ త్రాగకు, అదేమంత గొప్ప అలవాటని మొదలెట్టావు?"

అతడు నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

వంటింటి గూట్లో ఉన్న చిన్ని టేప్ రికార్డర్ లో క్యాసెట్ ప్లే అవుతోంది. మంగళంపల్లి బాల మురళీ కృష్ణ ఆలపించిన

"నగు మోము కనలేని నా జాలి తెలిపి.." మంద్రంగా వస్తోంది.

అతడు అదే సరి అయిన అదనుగా భావించి "అమ్మా మొన్న ఆ అమ్మాయి పాట ఎంత బాగా పాడింది కద. తనకు కూడా ఇలా పెద్ద గాయని గా ఎదగాలని ఆకాంక్ష" అని నెమ్మదిగా చెప్పాడు అతడు.

వాళ్ళ అమ్మగారు ఏమి పలకలేదు. గంభీరంగా వుండి పోయారు.

వదినెమ్మ నిశ్శబ్దంగా చపాతీలు కాల్చటంలో నిమగ్నమయ్యింది.

అతడు ఒక స్థిర నిర్ణయం తీసుకుని వచ్చాడు ఆ వేళ ఆ గదిలోకి. ఏది ఏమయినా సరే తల్లికి తన ప్రేమ విషయం చెప్పి ఆమె అనుమతి తీసుకోవాలనే ధృఢసంకల్పంతో వున్నాడు అతడు.

వాళ్ళ అమ్మగారు అవసరమయిన దానికన్నా ఎక్కువ ఏకాగ్రతతో చపాతీలని అప్పడాల కర్రతో సాగదీస్తున్నారు. వదినెమ్మ కూడా అంతే నిశ్శబ్దంగా చపాతీలు కాల్చటంలో నిమగ్నయి వుంది.

ఇదేదో తుఫాను ముందటి ప్రశాంతి అని అతనికి అర్థమవుతూనే వుంది.

వంట గదిలో ఈశాన్యం మూల నున్న దేవుని మందిరం నుంచి ఆంజనేయస్వామి జాలిగా తనని చూస్తున్నట్టు అనిపించింది అతనికి.

గొంతు సవరించుకుని ఒక సారి స్థిరంగా అన్నాడు " అమ్మా నీతో మాట్లాడాలి"

వదినెమ్మ ఒక సారి తలతిప్పి అతని వంక చూసింది, ఆమె కు ఏమి అర్థం కాలేదు విషయం ఏమిటో.

ముక్కు మీదకు జారిన కంటి అద్దాల్ని కుడిచేతి చూపుడు వేలితో సవరించుకుంటూ "చెప్పు చిన్న బాబూ, ఏమి కావాలి?" ప్రేమగా అడిగారు ఆవిడ.

అతను పుట్టింది లగాయతూ అతనేది అడగక ముందే అతనికి ఏది అవసరమో అది సమకూరుస్తూ వస్తున్నారు. అతను నోరు తెరిచి ఏదీ అడగాల్సిన అవసరమే రాకుండా చూసుకున్నామని ఆవిడ అనుకుంటుంటారు.

నోరు తెరిచి ఫలానాది కావాలి అని తలి తండ్రులను ఏనాడు అడిగి వారిని ఇబ్బంది పెట్టలేదు. వారేది సమకూరిస్తే దానిని తృప్తిగా వాడుకుంటూ వస్తున్నాను అని అతను అనుకుంటున్నాడు. సాటి మిత్రులు అనుసరిస్తున్న ఫాషన్లు, లేటెస్టు ట్రెండ్స్ వారికి తెలియని కారణంగా, వారు పాత కాలపు ట్రెండ్స్ కు అనుగుణంగా వస్తువులు సమకూర్చినా అతను ఏ వంకలూ పెట్టకుండా వాటిని వాడుకునే వాడు. మిత్రులు కూడా నవ్వే వారు కాదు. అతను తనదైన వ్యక్తిత్వంతో ముందుకు సాగిపోతుండటం వల్ల స్నేహితులు అతన్ని ఆటపట్టించే వారు కాదు.

ఒకే అంశాన్ని రెండు విభిన్న కోణాల్లో చూస్తే ఇలాగే వుంటుంది.

దీనినే పారడైమ్ షిఫ్ట్ అని అనవచ్చు.

వారు ఏది అందిస్తే అది, నచ్చినా నచ్చకున్నా గోల చేయకుండా అందుకున్నానని అతను అనుకుంటుంటాడు.

అతని అవసరాల్ని కనుక్కుని , అతడు అడిగే అవసరం లేకుండానే అన్నీ సమకూర్చి పెడుతూ వస్తున్నామని ఆవిడ అనుకుంటుంటారు.

తను ఇప్పటి దాకా ఏదీ డిమాండ్ చేసి అడగలేదు కాబట్టి తను నోరు తెరిచి అడిగే ఈ మొదటి కోరికని అమ్మానాన్నలు తిరస్కరించరు అని అతను కాన్ఫిడెంట్ గా ఉన్నాడు.

అతడు నోరు తెరిచి అడిగే అవసరమే లేకుండా చూసుకుంటూ వస్తున్నామే, మరి ఇదేంటి ఇతను ఈ రోజు ఏదో అడగబోతున్నాడు అని ఆవిడ ఆశ్చర్య పడుతున్నారు.

అతడు చెప్పబోతున్నాడె కాని అతనికి ధైర్యం చాలటం లేదు. అలాగన్చెప్పి తనేదో తప్పు చేస్తున్నానన్న భావన ఏమీ లెదు ఆతనికి. కాకపోతే తన వయసు మహా అంటే పందొమ్మిది. క్వాలిఫికేషన్ ఏదయినా వుందా అంటే తను చేస్తున్నది ఇంకా డిగ్రీ ఫైనల్ ఇయర్. చదువే పూర్తి కాలెదు, ఉద్యోగం మాట దేవుడెరుగు. ఇలాంటి పరిస్థితుల నేపథ్యంలో నోరు తెరిచి 'నేను ఫలానా అమ్మాయిని ప్రేమిస్తున్నాను. ఆమెకి చూస్తే పెళ్ళి సంబంధాలు ఖాయం అయ్యేలా వున్నాయి. మీరు పూనుకుని వాళ్ళ పెద్ద వాళ్ళతో మాట్లాడి మా ప్రేమ గురించి చెప్పి, ఆ పిల్లకి ఇంక ఏ పెళ్ళి సంబంధాలు చూడొద్దని చెప్పండి. నేను స్థిర పడంగానే నేను ఆ అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకుంటాను' అని ఎలా చెప్పగలడు ఈ మాటలు.

అవి చెప్పటానికి తగినంత ఆత్మస్థైర్యం అతనికి ఏర్పడటం లేదు మనసులో .

అదీ కాకుండా వాళ్ళ అమ్మగారికి ఆ అమ్మాయి పట్ల ఉన్న సదభిప్రాయం అతనికి తెలిసిన సంగతే. కాబట్టి తగినంత ధైర్యం చాలటం లేదు అతనికి.

అతని సంకోచం, తడబాటు చూసి వాళ్ళ అమ్మగారు ఇంకోలా అనుకున్నారు. ఇతను అడగబోయే విషయం పట్ల ఇతనికే నిబద్దత ఉన్నట్టు లేదు. విషయం ఏమిటో తెలియదు కానీ అతను పూర్తి గా సంధిగ్ధ స్థితి లో వున్నాడు.

అతనికి మన సలహా అవసరం వుంది. మనం స్థిరంగా వుండి అతనికి కాస్తా చేయూతనిస్తే అతన్ని ఆ కన్ఫ్యూషన్ నుంచి బయట పడేయవచ్చు అని ఆవిడ అనుకుంటున్నారు.

అతడు చివరికి గొంతు పెగల్చుకుని చెప్పాడు

"అమ్మా, మొన్న పాట పాడింది చూడు ఆ అమ్మాయి అంటే నాకు చాలా ఇష్టం. తను నీకు కూడా నచ్చుతుంది. తను చాలా మంచిది"

ఒక దానికి ఒకటి పొంతన లేని మూడు వాక్యాలు చెప్పేసి ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు అతను.

చపాతీని పెనం మీద వేయబోతున్న వదినెమ్మ నిర్ఘాంతపోయి నిలబడిపోయింది.

ఏమి పలకలేక ఆ అబ్బాయి వంకే చూస్తుండిపోయారు వాళ్ళ అమ్మగారు.

ఆమె అస్సలూహించలేదు ఆ అబ్బాయి అలా మాట్లాడగలడని

ఆమె అతని వంక చూస్తుండి పోయారు.

"అవునమ్మా. తనంటే నాకు ఇష్టం. తను బాగా పాటలు పాడటం ఒక్కటే కాదు, తనకు బాధ్యతలు తెలుసు. ఇంత చిన్న వయసులో ఇంత బాధ్యత గా వ్యవహరించే అమ్మాయిని నువ్వు అస్సలు చూసి ఉండవు.

తనతో నా జీవితం బాగుంటుందనే నమ్మకం నాకుంది." కాస్తా ధైర్యం కూడగట్టుకుని అతడే చెప్పాడు.

వాస్తవానికి అతడు పిరికివాడేమి కాదు. తన తల్లి పట్ల గౌరవంతో తను చెప్పదలచుకున్న విషయాన్ని అలా కుండ బద్దలు కొట్టినట్టు చెప్పటానికి కాస్తా మొహమాట పడ్డాడు.

అదే కారణంగా ఇంక అంతకన్నా ఎక్కువగా మాట్లాడటానికి అతడు ఇచ్ఛగించలేదు.

అప్పటి దాకా నిశ్శబ్దంగా వున్న పెద్దావిడ నెమ్మదిగా నోరు విప్పారు. నెమ్మదిగా చెబుతూ వున్నా ఆమె ప్రతి పలుకులో స్థిరత్వం వుంది.

"చినబాబూ, నీవు చాలా పొరపాటు పడుతున్నావు. మెరిసేదంతా బంగారు కాదు. బ్రతకడం తప్పని సరి అయినప్పుడు ప్రతి ఒక్కరు కష్టపడతారు అది సహజం. అది ఒక గొప్ప లక్షణంగా నీవు భావించాల్సిన పని లేదు. ఆ కష్టపడే తత్వాన్ని, తాము పడే కష్టాన్ని ఎరగా వేసి నీలాంటి సున్నిత మనస్తత్వం గల వారిని బుట్టలో వేసుకోవటం అలాంటి వారికి మామూలే.

ఆ అమ్మాయి చదువు పూర్తవనీ, మీ నాన్నగారికి చెప్పి ఆ అమ్మాయికి ఏదయినా ఉద్యోగం ఇప్పించటం లో సహాయం చేద్దాం.

ఆమె బాగా పాటలు పాడుతుందన్నావు. మంచిది. ప్రభుత్వంలో సాంస్కృతిక శాఖ వారిని కదిపి ఆమెకి అసలు ఎవరూ ఊహించలేనంత బ్రేక్ ఇప్పిద్దాం, వాళ్ళకు అప్పులున్నాయా, కావాలంటే అవి తీర్చటం లో మనవంతు సహాయం చేద్దాం. స్నేహం అంటే ఇలాగ వుండాలి. అంతే.

అసలు ఎవరు వాళ్ళు? మనకు ఏ విధంగ చూసినా సరి సాటి కాదు. అర్థిక స్థితి గతుల గురించి కాదు నేను మాట్లాడుతున్నది. పొట్టపోసుకోవటానికి కుట్టు మిషన్ పై నాల్గు జాకెట్ గుడ్డలు కుట్టుకునే మనిషి నా వియ్యపురాలు అంటే నాకు సమ్మతం కాదు. నేను నలుగురిలో ఎలా తల ఎత్తుకు తిరగను రేప్పొద్దున. ఒక కష్టం వచ్చినప్పుడే మనుషుల నిజమైన వ్యక్తిత్వాలు బయట పడతాయి అంటారు. వాళ్ళకు ఆర్థిక కష్టాలు వచ్చాయి , అది బాధాకరమైన విషయమే. కాదనను. ఆ పరిస్థితి నుంచి బయటపడాటానికి పద్ధతి గల వారు ఏమి చేస్తారు? నగో నట్రో, భూమో పుట్రో అమ్మి ఆ అప్పులు తీరుస్తారు. లేదా పీ.ఎఫ్ మీద లోన్ తీసుకుని తీర్చే ప్రయత్నం చేస్తారు. వీళ్ళేమి చేశారు? జనం నెత్తిన కుచ్చు టోపి పెట్టారు. అది సరి అయిన పద్ధతి కాదు కద. నేను వాళ్ళ గురించి పూర్తిగా కూపీలాగాను. నాకు తెలిసిందేమిటంటే, వాళ్ళ కుటుంబానికి మంచి పేరు లేదు.

ప్రతి పరిచయం, స్నేహంగా పరిణమించాల్సిన పని లేదు.

ప్రతి స్నేహం, ప్రాణ స్నేహంగా మారల్సిన అవసరం లేదు.

స్నేహం కుదరాలన్నా, ప్రేమించాలన్నా, పెళ్ళి చేసుకోవాలన్నా ఒక అర్హత అవసరం. పెళ్ళి విషయానికి వస్తే అటేడు తరాలు, ఇటేడు తరాలు చూడాలి అంటారు. ఏడో తరం దాకా ఎందుకు, వాళ్ళ అమ్మానాన్నలే సరిగా లేరు.

రేప్పొద్దున ఇలాంటి పిల్ల మన ఇంటి పరువు తీసే పనులు చేసినా నేను ఆశ్చర్య పోను.

ప్రతి ఒక్కరికి ఒక అర్హత వుంటుంది. ఆ అర్హతని మించి ఆశిస్తే అది ఎవరికి మంచిది కాదు.

కాస్తా తెల్ల తోలు, నాల్గు మంచి మాటలు, కష్టపడే తత్వం, నాల్గు రాగాలు ఆలపించగల నేర్పు ఇవే కద నీకు ఆ పిల్లలో నచ్చాయి. ఇవే గుణాలున్న పిల్లలు మన సరి సాటి వారిలో కోటి మంది ఉంటారు.

నీవు చదువు అయిపోగొట్టుకుని జీవితంలో కాస్తా స్థిర పడితే రంభా ఊర్వసులని తలదన్నే రూపసులు, ఇంకా అద్భుతంగా పాటలు పాడగలిగే గాయనీమణులు మన వాళ్ళలోనే దొరుకుతారు."

ఆవిడ కాసేపు నిశ్శబ్దంగా ఆగిపోయారు.

వదినెమ్మ అత్తయ్య మాటలతో ఏకీభవించినట్టుగానే కనపడింది.

"పరిచయాన్ని ఇంత దూరం ఎందుకు తెచ్చుకుంటున్నావు చినబాబూ. నీ స్థాయికి, నీ అర్హతలకు తగిన అమ్మాయి కాదు అనిపిస్తోంది నాకు. అత్తయ్య నిజమే చెబుతున్నారు" వదినెమ్మ చెప్పింది.

"సమాజం అన్నాక రక రకాల వ్యక్తులు తారస పడుతుంటారు. అందరినీ చిరునవ్వుతో పలకరిస్తూ ముందుకు వెళుతుండాలి. మనకు ఏది మంచిదో అది మనం చేస్తూ పోతుండాలి. జాలి దయ వుంటే సాయం చేద్దాం అంతేకాని తన్నుమాలిన ధర్మం అన్నట్టుగా నీ జీవితాన్నే వారికి అర్పించటం నాకు అస్సలు ఇష్టం లేదు.

విషయం స్పష్టంగా చెప్పాలి అంటే ఈ పరిచయం ఇంతకన్నా ముందుకు తీసుకువెళ్ళకు. పెళ్ళి అనే మాట మర్చిపో. ఆ అమ్మాయికి ఎవరో గంతకు తగ్గ బొంత దొరకనే దొరుకుతాడు. నీవు నీ సమయాన్ని చదువు పట్ల, నీ భవిష్యత్తు పట్ల వెచ్చిస్తే మంచిది"

అంతటితో ఆ సమావేశం ముగిసింది అన్న అర్థం వచ్చేటట్టుగా ఆవిడ వత్తిన చపాతీ లన్నీ పక్కన పెట్టేసి ముందు గదిలోకి వెళ్ళిపోయారు.

అతడు నిస్తేజంగా డైనింగ్ టేబుల్ ముందరే కూర్చుండి పోయాడు.

అతడి ముందు వేడి వేడి కాఫీ కప్పు ఉంచి, అతని పక్కన వచ్చి నిలబడి అతని భుజం పై చేయి వేసి ఓదారుస్తూ చెప్పింది వదినెమ్మ.

"అత్తయ్య చెప్పినట్టు విను చినబాబు. చక్కగా చదువుకో. కాలేజిలో నీకు మంచి పేరు వచ్చింది. మీ అన్నయ్యకి మంచి పేరు తెచ్చిపెడుతున్నావని మీ అన్నయ్య కూడా గర్వపడుతున్నాడు. ఇలాంటి ఆకర్షణలు వస్తూనే వుంటాయి జీవితంలో, కానీ అన్నింటినీ అధిగమించి గమ్యం చేరుకునే వాడే నిజమైన విజేత."

అలా చెబుతూ కాస్త ఆగి, ఆమె నెమ్మదిగ స్థిరంగా రెండు మాటలు చెప్పింది.

"నీవు చిన్న పిల్లాడివేం కాదు. ఏది మంచి ఏది చెడ్డ అని ఆలోచించగల ప్రాజ్ఞత నీకు వుందనే నేను విశ్వసిస్తున్నాను. ఆ అమ్మాయి పట్ల నాకయితే వ్యక్తిగతంగా చెడు అభిప్రాయం లేదు. అత్తయ్యగారు చెప్పినట్టు వాళ్ళ అమ్మానాన్నలకు అంత మంచి పేరు లేకపోవచ్చు. కానీ మనింటికి వచ్చాక ఆ పిల్ల మన పిల్ల అవుతుంది.

'ఏది ఎటుపోయినా నాకు ఆ అమ్మాయి కావాలి, నేను ఆ అమ్మాయినే పెళ్ళి చేసుకోవాలి' అని నీవనుకుంటే, నేను మీ అన్నయ్య కూర్చుని అత్తయ్య గారితో మాట్లాడి వప్పిస్తాం. నీకు అత్తయ్య గారి కోపం గురించి తెలియనిది ఏముంది? ఆమె కోపం తాటాకు మంట లాంటిది. నిజానికి ఆమె మనసు చాలా మంచిది"

వాస్తవానికి అతడు అయోమయంగా వున్నాడు. తల్లి మాటలకు బాధ కానీ, వదినెమ్మ మాటలకు ఆనందం కానీ కలుగ లేదు అతడి మదిలో. అతడి మెదడంతా మొద్దుబారిపోయింది.

అతడు ఊహించింది వేరు. తను అలా చెప్పగానే తన తల్లి ఎటువంటి ప్రతిఘటన లేకుండా, 'ఓ తప్పకుండా అలాగే. నీ నిర్ణయం పట్ల మాకు భరోసా వుంది. నీవు ఎలా చెబితే అలా చేద్దాం' అని అంటుందని అతడు ఊహించాడు.

అంత విశ్లేషణతో కూడిన వ్యాఖ్యానం చేయకుండా తన తల్లి చాలా మమూలుగా 'వద్దు' అని వుండినా అతడు ఇంతే స్థాయిలో దిగ్భ్రాంతికి గురయివుండేవాడు.

అది అసలు ఊహించని పరిణామం అతనికి. రెండ్రోజుల క్రితమే ఆ ఉత్తరం కారణంగా ఆమెలో బలంగా ఏర్పడ్డ అయిష్టతని ఆమె వ్యక్త పరిచినప్పటికీ, ఆమె తన మాటలకు విలువనిస్తుంది అని అతనికి చాలా బలంగా అనిపిస్తూ వుండినది. ఆమె అంత తీవ్రస్థాయిలో తన నిరసన వ్యక్తం చేయటం అతనికి పిడుగుపాటులాగ వుంది.

చూట్టానికి సింహంలా దర్పంగా కనిపిస్తుందే కాని అతని తల్లికి అతడంటే పిచ్చి ప్రేమ.

ఆ రాత్రంతా ఆవిడ నిద్రపోలేదు. కొడుకు భవిష్యత్తుని తలచుకుని దిగులుపడసాగింది. ఏనాడు నోరు తెరిచి 'ఇది కావాలి' అని తన కొడుకు అడిగి ఎరుగడు. జీవితంలో మొదటి సారి 'అమ్మా నాకు ఇది ఇష్టం. నా ఇష్టాన్ని మన్నించవా' అని అడిగితే తాను అంత తీవ్ర స్థాయిలో అతని ఇష్టాన్ని తిరస్కరించి వుండకూడదేమో అన్న దిగులు ఆమె మనసంతా నిండి పోయింది.

భర్త తో కూడా అదే చెప్పుకుని బాధ పడింది ఆవిడ. వారిద్దరు చాలా సేపు అదే ఆలోచనలో మునిగి పోయారు.

'లక్ష్మీ, నేను మళ్ళీ కూడా అదే చెబుతున్నాను. పిల్ల పిల్లవాడు చిలకా గోరింకల్లాగా చాలా చక్కగా వున్నారు. ఆ పిల్ల సుగుణవతి అని నాకు బలంగా అనిపిస్తోంది. మనం పెద్దవాళ్ళం అని ఎప్పుడనిపిచ్చుకుంటాం అంటే, పిల్లలకు వారి భవిష్యత్తుకు ఉపయోగపడే లాంటి పనులు చేసి, వారిని ఆనందపెట్టినప్పుడు మనం నిజంగా పెద్ద వాళ్ళం అనిపిచ్చుకుంటాం గానీ, మనం మన పెద్దరికాన్ని ఉపయోగించి, అకారణంగా ఏవేవో అపోహలు మనసులో పెట్టుకుని , ప్రతి దానికి అనవసరంగా 'వద్దు వద్దు' అడ్డుపడి, వారి ఇష్టాలను నిర్దాక్షిణ్యంగా చిదిమేయటం, వారి ఆనందానికి అడ్డు పడటం అంతమంచిది కాదేమో అని నాకనిపిస్తోంది" అని చెప్పేసి ఆమె వంక ఒక సారి చూశాడు. ఆమె శ్రద్ధగా వింటోంది అన్న నమ్మకం కుదిరాక తిరిగి కొనసాగించాడు

"ఇక వాళ్ళ పేరెంట్స్ విషయానికి వస్తే, అర్థిక కష్టాలు వచ్చినప్పుడు ఒక సిలబస్ ప్రకారమే అందరూ రియాక్ట్ అవ్వాలి అనేం లేదు, వారు ఆ చీటి పాటలు మంచి ఉద్దేశ్యంతో ప్రారంబించి వుండవచ్చు. వారికి తెలియని ఏవో పరిస్థితుల కారణంగా వాళ్ళకు చెడ్డ పేరు వచ్చి వుండవచ్చు. మనం వాళ్ళు వీళ్ళూ చెపింది విని ఎందుకు అభిప్రాయాల్ని ఏర్పర్చుకోవాలి?

ఓకే, వాళ్ళు ఫ్రాడ్ చేసే వారే అనుకుందాం. చిన్నపిల్ల ఆ పిల్ల తప్పేముంది అందులో? రేపు పొద్దున మనింటికి వచ్చింతర్వాత మన పిల్ల అవుతుంది కాని వాళ్ళ పిల్ల కాదు కద.

నా వరకు నాకు మనం పిల్లవాడి ఇష్టాన్ని మన్నించటం సబబు అని అనిపిస్తోంది."

ఆయన చెప్పటం ముగించాడు.

ఆమెకి కూడా అదే సబబు అని అనిపించింది.

ఇది ఇలా వుండగా పక్క గదిలో నిద్ర రాక అతను తీవ్రమైన మనో వేదన అనుభవిస్తున్నాడు.

"అమ్మయ్య! ఆ అబ్బాయి వాళ్ళ అమ్మనాన్నలు ఒప్పుకున్నారు, అన్నా వదినెలు ఒప్పుకున్నారు. ఆ అమ్మాయికీ ఇష్టమే, అబ్బాయికీ ఇష్టమే. ఇక కథ సుఖాంతం అవ్వాలి కద.

మధ్యలో బ్రేకప్ ఎలా అయ్యారు? ఎందుకు అతడు తుంగభద్ర నది ఒడ్డున కొండశిఖరం పై సమాధి యోగ శిబిరానికి వెళ్ళాల్సి వచ్చింది? అసలు ఈ కథలో విలన్ ఎవరు? అందరూ మంచి వాళ్ళే కనబడుతున్నారే?"

నవ్య ఆతృతగా ప్రశ్నించింది.

సంతోష్ ఆమె వంక చిరునవ్వు నవ్వుతూ నింపాదిగా చెప్పాడు. "ఈ కథలో తనకు తానే నిజమైన శత్రువు గా మారాడు ఆ అబ్బాయి"

"వ్వాట్? ఆ అబ్బాయి తనకు తాను శతృవుగా మారాడా? అదెలా?"

"అతడు 'గుడ్‌బాయ్ సిండ్రోం" అనే మానసిక వ్యాధితో బాధపడుతున్నాడు. ఈ వ్యాధి లక్షణాలు వున్న వ్యక్తులు చిత్రంగా ప్రవరిస్తారు. సమాజం నిర్దేశించిన నియమనిబంధనలని, ప్రవర్తనా నియమావళిని తూ.చ తప్పకుండా పాఠించే లక్షణం కలిగి వుంటారు. తలితండ్రుల మాటకు ఎదురుచెప్పకూడదు, సత్యమునే పలకవలెను, అమ్మానాన్నల సంతోషం కొరకు వ్యక్తిగత సుఖాల్ని సైతం తృణప్రాయంగా త్యజించవచ్చు ఇలాంటి భావాల్ని కలిగి వుంటారు. తమ అభీష్టానికి వ్యతిరేకంగా పెద్దల సంతోషానికి ప్రాధాన్యతనిస్తూ, తమను తామె హింసించుకుంటూ, అందులోనే ఒక విధమైన తృప్తిని పొందుతారు. సాధారణంగా ఇలాంటి వ్యక్తులు ఇంట్రావర్టులుగా మారిపోతారు క్రమంగా"

"సర్ మీరు చెప్పేది అర్థం అవటం లేదు. పెద్దలు చెప్పినట్టు వినటం మంచిదేగా. అది సిండ్రోం ఎలా అవుతుంది?"

"వినటం మంచిదే. అదే విధంగా తనకు ఇష్టమైన వ్యక్తిని చేసుకుంటానని అసెర్టివ్ గా చెప్పటం కూడా తప్పేం కాదు. లేదా వారు చెప్పిన మాటలతో ఏకీభవించి వారు చెప్పింది సబబే అనే కన్విక్షన్ తో ఒప్పుకున్నా ఇబ్బంది లేదు. అలా కాక తమ మనసుకు వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తిస్తూ, క్షణ క్షణం మానసికంగా నరకం అనుభవిస్తూ, ఇతరులకు తామేదో మేలు చేస్తున్నామన్న సూడో శాటిస్‌ఫాక్షన్ అనుభవిస్తూ నిరంతరం వ్యధచెందటం ఈ 'గుడ్ బాయ్ సిండ్రోం' బాధితుల ప్రధాన లక్షణం. కుదురుగా కూర్చుని చర్చించుట అనేది ఉండదు. తమ మాట అందరూ పొగిడెయ్యాలి. వ్యతిరేకత రాకూడదు. వచ్చిందో, ఒక్క సారిగా షెల్ లోకి వెళ్ళి పోతారు.

ఇంకో సంగతి ఏమిటి అంటే, ఒక్కోసారి ఆ సంఘర్షణ కారణంగా వాళ్ళు విపరీతంగా ప్రవర్తిస్తారు. ఎదుటివారిని హింసించటం, సమాజానికి హాని తల పెట్టడం కూడా చెయ్యవచ్చు ఈ స్థితిలో వీరు.

"అయ్య బాబోయి. మరి ఇతడు ఏమి చేస్తాడు? అసలు కథ ఎలాంటి మలుపులు తిరుగుతుంది? అసలు ఊహకు అందటం లేదు. కథ కొనసాగించండి ప్లీజ్."

"డాక్టర్ పీవీ జానకిరాం

హిప్నాటిస్టు, సైకాలజిస్టు, రచయిత, పర్సనాలిటీ డెవలెప్మెంట్ ట్రెయినర్"

ఆటో ఆగింది ఆ ఇంటి ముందు. ఆగిన ఆటో లోంచి ఆ అబ్బాయిని తీసుకుని వాళ్ళ అన్నయ్య గారు దిగారు. ఆ అబ్బాయి చూట్టానికి చాలా నీరసించి ఉన్నాడు. ఒక నెల రోజులు జ్వరంతో లంఖణాలు చేసిన వాడిలా వున్నాడు.

ఆటొ అతనికి డబ్బు ఇచ్చి పంపించేశారు. గేటు తీసుకుని నెమ్మదిగా లోపలికి ప్రవేశించారు.

జానకి రాం గారిది అదే ఇల్లు, అదే కన్సల్టేషన్ సెంటర్ కూడా.

అప్పుడు సాయంత్రం ఆరున్నర అయుంటుంది.

అది చాలా పాతకాలం మేడ. గవర్నమెంట్ వారు కట్టిచ్చిన ఏవో క్వార్టర్ల లాగా వున్నాయి. గోపి రంగు గోడలు. ప్రతి ఇంటి చుట్టు కాస్తా ఖాళీ స్తలం అందులో రకరకాల మొక్కలు కొబ్బరి చెట్లు.

ఆ మొక్కలు చెట్లు చూడగానే అతని ఆ అమ్మాయి వాళ్ళ ఇల్లు గుర్తొచ్చింది.

ఆఫీసు బాయ్ లాంటి కుర్రాడు వాళ్ళ వివరం అడిగి వారికి ముందే అపాయింట్ మెంట్ వుందని నిర్దారణ చేస్కుని వారిని కన్సల్టేషన్ రూంలో కూరోబెట్టాడు.

ఫాన్ నెమ్మదిగా తిరుగుతోంది. గదిలో గోడలపై పుట్టపర్తి సాయిబాబా లామినేటేడ్ ఫోటోలు నిలువెత్తువి తగిలించి వున్నాయి. జానకి రాం గారు చేసిన ఇంద్రజాల ప్రదర్శనల తాలూకు ఫోటోలు కూడా గోడలపై ప్రముఖంగా తగిలించి వున్నాయి.

అప్పటికి గత అయిదేళ్ళుగా యండమూరి వీరెంద్రనాథ్ గారి తులసిదళం ప్రభంజనం సృష్టిస్తోంది ఆంధ్రప్రదేశ్ అంతటా. అ వెల్లువ కారణంగా ఉన్నట్టుండి పేరు తెచ్చుకున్న వ్యక్తి ఈ జానకిరాం. వాస్తవానికి అతడు ఒక మెజిషియన్ అంతే. ఈ హిప్నాటిజమ్ ఊపును ఆధారం చేసుకుని తన మాటల గారడిని ఉపయోగిస్తూ ఒక వెలుగు వెలుగుతున్నాడు.

సర్వ రోగ నివారిణి వచ్చేసింది. ఈ హిప్నాటిజం వల్ల తగ్గని వ్యాధే లేదు అన్న ధృఢమైన అభిప్రాయం అప్పట్లో బాగా చదువుకున్న వాళ్ళకు కూడా వుండేది. ఈ హిప్నాటిజం వల్ల జనాలకు రోగాలు తగ్గాయాలేదా అన్నది ప్రక్కన పెడితే ఈ జానకి రాం మాత్రం బాగా వెనకేసుకున్నాడన్నది బహిరంగ రహస్యం.

మన కథానాయకుడు అతని అన్నగారు ఈ క్లినిక్ కి ఎందుకు వచ్చారు అంటే మనం ఒక వారం రోజులు వెనక్కు వెళ్ళాలి ఆవిడ.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments